

LA NOIA DE LA MITJANIT

GISELA POU

edebé

PERISCOPI

**LA NOIA DE
LA MITJANIT**

GISELA POU

LA NOIA DE LA MITJANIT

edebé

© Gisela Pou, 2015

© de l'edició: Edebé, 2015
Passeig de Sant Joan Bosco, 62
08017 Barcelona
www.edebe.com

Atenció al client: 902 44 44 41
contacta@edebe.net

Directora de la col·lecció: Reina Duarte
Editora: Elena Valencia
Fotografia de coberta:

1a edició, setembre 2015

ISBN 978-84-683-1614-7
Dipòsit Legal: B. -2015
Imprès a Espanya
Printed in Spain
EGS - Rosari, 2 - Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

Índex

1. No era una mentida	9
2. El deliri de la Dora	15
3. Amics d'infantesa	21
4. La ciutat parla	29
5. On és el periodista?	37
6. La por creix	49
7. L'infern és a la cantonada	58
8. L'explosió	69
9. La nit a Berlín	78
10. No busquis més	88
11. Una sorpresa inesperada	95
12. Entre dos mons	106
13. La fugida	117
14. Friedrichshagen	131
15. L'entrevista vint-i-una	142
16. El secret del Müggelsee	149
17. Tornar a casa	157
Epíleg	161
L'origen de <i>La noia de la mitjanit</i>	163

L'estómac se li encongia i apareixia aquell dolor que li rebentava les entranyes. Serrava els llavis i s'empassava el terror. Els dits de la mà li quedaven encarcerats, el braç se li immobilitzava, el cos se li revoltava i es negava a menjar. Però ho havia de fer, era allà per fer-ho. No podia aturar-se. Gertrud Grass agafava la forquilla amb força; davant seu, un plat de patata i verdura trinxada amanit amb salsa de formatge desprenia una aroma exquisida. Punxava una patata torrada, lleugerament sucosa. Tremolava. Els moviments es feien extremament lents. El viatge que anava del plat a la boca era el preludi del martiri. Els llavis s'obrien, el menjar quedava damunt la llengua. No n'assaboria el gust, ni en sentia la flaire. El terror de saber que podia ser l'últim àpat li paralitzava els músculs de la gola. La sang s'alentia, la respiració es feia més feixuga, la por es convertia en companya. S'ho empassava.

Respirava profundament; una, dues, tres vegades, i començava l'espera. Esperava que aparegués el dolor, que arribés el vòmit, que se li aturés la sang. Esperava.

1. No era una mentida

L'Àlex va encaixar malament que no anés amb ell a Londres. «Si no en tenies ganes, m'ho podies haver dit», em va retreure amb els ulls plens de ràbia. La discussió va durar més d'una hora. No vaig aconseguir fer-li entendre que per a mi era imprescindible anar a Berlín. Volia parlar, però ell no em deixava. Volia que entengués que no era un caprici canviar els plans del viatge, però en lloc d'escoltar-me s'embolicava en un monòleg inacabable i va convertir la meva negativa en una traïció. Feia sis mesos que sortíem plegats i aquell migdia de juny la nostra relació es gronxava, perillosament, a la corda fluixa.

Fins aquell moment, mai no havíem tingut una discussió tan intensa. L'Àlex em va deixar amb la paraula a la boca i se'n va anar. Vaig aferrar-me a la idea que, així que es tranquil·litzés, m'escoltaria. Durant tres dies vaig trucar-li, vaig enviar-li missatges, fins i tot vaig anar a casa seva un parell de vegades, però tot va ser inútil. Àlex Giró era orgullós i obstinat i no podia suportar no sortir-se amb la seva. «Tranquil·la, Sira», em repetia quan la impaciència m'empenyia a actuar. Estava convençuda que el dia de l'estrena faríem les paus i tot s'arreglaria.

*****

Aquella nit, Joana Llach, la meva mare, s'estrenava fent de Lady Macbeth al Romea. Mentre van durar els mesos d'assaig, vaig haver d'aguantar els seus atacs de nervis, les seves baixades a l'infern, i aquella inestabilitat permanent en què vivia mentre interioritzava els trets del personatge. L'estrena de l'obra era el punt d'inflexió. Després de tants nervis i maldecaps, la mama es relaxava, i si resultava que la crítica era mitjanament positiva, aleshores Lady Macbeth es convertia en la mare més enrotllada del món.

Feia més de dos anys que el meu germà, amb l'excusa d'estudiar el grau de Traducció i Interpretació, se n'havia anat a viure a París amb el papa, i jo havia d'aguantar en solitari les turbulències emocionals de la mama. A mi el teatre no em fa ni fred ni calor; i encara que he d'acceptar que els amics de la mama —la majoria actors— són divertits, distrets i gent especial, tanta efusió i egocentrisme m'aclarava. A l'Àlex li succeïa tot el contrari, l'entusiasmava el teatre i era capaç de vendre l'ànima al diable per anar a una estrena. No hi havia res que l'exaltés més que tenir actors al voltant, i jo, ingènua de mi, estava convençuda que hagués passat el que hagués passat entre nosaltres no es perdria l'estrena de *Macbeth*.

*****

L'esperava amb el discurs après, però a mesura que passava l'estona i ell no apareixia, la decepció em va

esborrar el somriure. Quan ja no quedava ningú al vestíbul del teatre i el timbre va avisar que començava la funció, vaig acceptar l'evidència: l'Àlex no vindria.

Vaig assegurar-me a la butaca en el moment que tancaven els llums i vaig deixar la bossa al seient del costat per trobar-me menys sola. Després del ressò d'un repic de tambors, va seguir un dens silenci que van trencar les veus de les bruixes de *Macbeth*. Vaig ser incapaç de seguir l'obra. Davant meu veia ma mare passejant-se amb vestit d'època, però a mi em feia l'efecte que assajava pel menjador de casa. Impossibile concentrar-me en la història. Impossibile seguir el discurs de Macbeth. Impossibile no fer altra cosa que donar voltes a una idea que s'havia convertit en un fet: l'Àlex i jo havíem trencat.

En acabar l'obra, no vaig quedar-me a felicitar la mama. Per evitar retrets i preguntes incòmodes, vaig enviar-li un WhatsApp on li deia que havia estat genial. Vaig arribar a casa arrossegant-me com un cuc, em vaig menjar tot un paquet de galetes de xocolata, i vaig passar-me dues hores de rellotge concentrada davant l'ordinador.

Aconseguir resumir en mil tres-centes vint-i-set paraules tot el que volia dir a l'Àlex sense revelar el secret de l'àvia no va ser fàcil, però ho vaig fer, i sense pensar-m'ho dues vegades, vaig enviar-li el missatge. Era el meu últim intent.

La mama no va aparèixer fins a les cinc de la matinada. En el moment en què vaig sentir que obria la porta del carrer, vaig tancar el llum i em vaig ficar al llit. No volia que em veiés amb els ulls vermells. Si em

descobria, es posaria en el seu paper de mare responsable, m'abraçaria com quan era petita per consolar-me i dir-me que tot s'arreglaria, però ja no hi havia res per arreglar.

Així que els roncs de Lady Macbeth van escampar-se pel passadís, vaig tornar a la feina. Havia escrit tres correus al periodista que havia destapat la notícia de Gertrud Grass. Li deia que anava a Berlín i que necessitava parlar amb ell. El verb *necessitar* ajuda a obrir portes; i encara que el vaig repetir tres vegades, ell no va respondre. No vaig donar-me per vençuda i li vaig enviar un quart missatge. Quan les primeres llums del nou dia van treure el nas per l'horitzó, jo acabava de comprar un vol d'anada i tornada a la capital alemanya. Havia pagat set nits en un hotelet prou econòmic per poder-m'hi estar tota la setmana. Fet i fet, em poliria els estalvis de tot un any, encara que m'arruïnés valia la pena.

*****

El nom de Gertrud Grass havia aterrat al mig de la meva habitació feia quatre dies. Era el primer dia de vacances. Després de fer l'últim examen, l'únic que volia era dormir, descansar, no pensar, i deixar que el meu cos recuperés l'energia que l'excés d'estudi li havia robat. Em vaig autoregalar un matí per mandrejar. No em llevaria fins que el cos em digués prou. Tot i els bons propòsits no em vaig recordar de tancar el despertador. A les set en punt, l'informatiu em va dir bon dia i la veu greu del presentador va ressonar per

tota l'habitació recitant les notícies. El despertador era damunt el prestatge dels llibres; una posició estratègica que m'obligava a aixecar-me per parar-lo. Aquell matí, mentre em maleïa per haver estat tan estúpida, em vaig tapar el cap amb el coixí, però va ser inútil: aquella veu fonda i perfectament modulada s'obstinava a fer-me aixecar. Estava a punt de llençar-li l'ampolla d'aigua que tenia damunt la tauleta quan ho vaig sentir:

«Gertrud Grass, una nonagenària que viu a Berlín, ha revelat al jove periodista que l'entrevistava que ella era una de les dotze noies tastadores dels àpats del dictador. El Líder tenia por d'un enverinament i, cada dia, les noies s'exposaven a morir per salvar la vida d'aquell home que anomenaven “el Monstre”. Gertrud Grass no havia confessat el seu secret a ningú. La por de patir represàlies l'havia obligat a guardar silenci, un silenci que als noranta-cinc anys trencava.»

—No pot ser! —vaig cridar alhora que feia un bot i saltava del llit.

Tota jo bullia. L'emoció, la perplexitat i la sorpresa es barrejaven a parts iguals. Sentia que volava, m'enlairava i escoltava la veu de l'àvia que em repetia una vegada i una altra que escoltés el seu secret.

—No pot ser! —vaig repetir, i vaig creure que tot era un somni, que el despertador no havia sonat, que la ràdio no havia donat la notícia.

I per comprovar que tot plegat no era producte de la meva imaginació, vaig córrer a consultar-ho a la xarxa. Vaig teclejar el nom de Gertrud Grass i va aparèixer el rostre d'una dona de cabells blancs, celles pintades, arrugues profundes i collaret de perles arran de coll.

Mirava a càmera i somreia. La dona que durant dos anys havia arriscat la seva vida per salvar la del Monstre era viva.